

še utegne dobiti večino za nagodbo; če pridobi Čehe, jo ima. Čehom se v skrajni sili ne bode več branila ustreči; njim je dovolila že marsikaj, ker se jih boji in ker ve, da Avstriji ni mogoče, je pokončati.

Položaj nas Slovencev je torej silno nevaren, med Slovani najnevarniši. Kaj nam storiti? Svetuje se, da «Slov. krščansko-narodna zveza» naj iz večine izstopi. Mi odkritosrčno rečemo, da ne vemo, ali bi se nam vsled tega koraka položaj izboljšal, ker ne moremo ugodne nam posledice najti. Marveč mislimo, da imamo v zvezi z drugimi Slovani še vedno več vpliva, nego osamljeni. In potem večina, v kateri smo zdaj, ni vladna večina; saj se še ni hotela kot tako proglasiti, in razven poljskega, so klubi do vlade v ostrem nasprotju, vsaj dosedaj. Sicer pa ne vsilujemo svojega mnenja nikomur in odkritosrčno zaupamo našim poslancem, o katerih smo prepričani, da bodo storili, kar je najbolje. Da pa tako ravnanje, kakoršno je vlada kazala napram našim zastopnikom, žali v skrajni meri, da celo vzbudi najhujo ogorčenost, tega mi ne dvomimo; ker to vse tudi sami čutimo; ali iz tega pa še ne sledi, da je izstop iz večine tisti korak, ki se ima sedaj storiti.

Kakor mi iz daljave sodimo, imamo iskati zmage edino v slovanski vzajemnosti. Poljaki so grofu Thunu sicer že dali besedo, ali mogoče, da se ta korak še da v smislu vzajemnosti popraviti. Mi smo živo prepričani, da se nagodba mora Slovanom povoljno rešiti, če so ti vzajemni, ker se brez njih rešiti ne da. Po naši misli bi bili slovanski zastopniki gledé na nagodbo uže od kraja morali biti vzajemni: skupno določiti, kako se naj izpremeni, skupno določiti, kaj se bode od vlade zahtevalo, za te zahteve pa se vzajemno potegovati; Čeh ima ministerskemu predsedniku reči: »Jaz ti glasujem za pogodbo, pa le, če mi daš to in to, ob enem pa Poljaku to, Slovincu to itd. V tem zmislu bi imel govoriti tudi Slovenec, Poljak, Rumun in Hrvat. Nam se zdi, če bi Slovani tako postopali, morala bi se njim vlada udati. Večkrat smo uže pisali o slovanski vzajemnosti ter ogrevali za njo in vemo, da se je odobravalo. Prvi slučaj, v katerem bi se naj pokazala dejanski, bil bi pred glasovanjem o nagodbi; naj se torej pokaže. Dal Bog, da uže ni vse prepozno!

Recimo, da še ni. Potem pa naj naši poslanci za Boga ne ustrezajo vladi poprej, dokler ta njim ni ustregla. Kolikokrat uže nam je ta ali oni minister kaj obljubil, storil pa ni nič, izvzemi edinega Pražaka svoje dobe. Ako bi vse to imeli, kar se nam je obljubilo, bili bi ob naši pohlevnosti tako zadovoljni, da bi ne želeli ničesar več. Obljubovalo se nam je, odkar imamo ustavo, delalo pa vedno le na naš pogin. Mi nimamo vsled tega do vlade nič več zaupanja, ne verujemo ji niti besedice več, niti črke, in če minister tudi svojo vest zastavlja. Pač pa imamo pravico zahtevati, da z dejanji sledimo mi, ker dane obljube nikdar nismo prelomili. Torej: z dejanji vlada naprej! Časi so minuli, ko se je slovensko ljudstvo dalo voditi za nos; ono se je tekom let kaj naučilo, pred vsem, da vladi ne sme zaupati niti trohice. Slovensko ljudstvo je gotovo potrpežljivo, prepotrpežljivo, kakor to ministri predobro vedo, ali sedaj je njegove potrpežljivosti konec. Vlada je zaradi ljudstva, ne pa ljudstva za to, da bi se moralo preustrojevati, kakor ta in oni minister velevali, ali njemu na ljubo poginoti.

In še nekaj. Vsotno so naše zahteve grofu Thunu znane; toda ni vse jedno, kaj se nam da prej, kaj pozneje. Zato pa je treba, da naši poslanci sestav slovenskega programa temeljito proučijo, da zahtevajo sistematično. Ob vsakem pridobitku mora se določeno poznati, da smo se zopet modro za korak približali onemu trenotku, ko bomo lahko rekli: »Sedaj se je naš program izpolnil«.

To nam je bilo na srcu, in to je moralo

ven, ne da bi hoteli koga poučevati, ampak da bi ponudili drobtinico, ki bi se naj pobrala, če je tega vredna. Kaj vse bi se ne storilo za naš ubogi narod!

Politični ogled.

Avstrijske dežele.

Dunaj. Cesar že nekoliko dni prebiva v Gödöllő na Ogrskem. Budimpeštanski listi so poročali, da je neki Hegedüs nameraval napasti cesarja, ko se je peljal tje. Hegedüs je prijel konje za uzde ter jih ustavil. Policija ga je takoj prišla ter odvedla v zapor. Ogrji se sramujejo tega rojaka ter pravijo, da je blazen. — Državni zbor. Včerajšnji posvet ministrov je veljal razgovorom o zahtevah slovanske krščansko-narodne zveze. Kakor se čuje, je ministerski svet pritrdil najnujnejšim zahtevam zveze, za druge pa, ki zahtevajo za svoje vresničenje več časa, je obljubil, da se takoj narede pripravljalni koraki. Katere so najnujnejše zadeve in kateri bodo oni pripravljalni koraki, to pokaže bližnja prihodnost in to bo tudi odločevalo o postopanju naših poslancev.

Kranjsko. Pretetekli teden je imela hrvatska stranka posvetovalni shod na Sušaku blizu Trsata. Shoda so se udeležili iz Kranjskega kot odposlanci katoliško-narodne stranke Kalan, dr. Krek in dr. Brejc ter izjavili, da tudi njih stranka stoji na stališču hrvatskega državnega prava, to se pravi, stranka želi, da se združijo slovenske pokrajine s hrvatskimi v jedno celotno samoupravo. Ta izjava je velikega pomena in bo dala domači slovenski politiki novo smer.

Koroško. Ministerstvo za notranje zadeve je odredilo, da mora koroška obrtna zbornica dopošiljati slovenskim posojilnicam za izpolnjevanje slovenske tiskovine in da jih mora vsprejemati, ako so tudi slovenski izpolnjene. Koroškim Nemcem ta odredba ne gre v glavo. Pa bodo se morali počasi tudi slovenskemu uradovanju privaditi.

Češki. Češki Dunajčani so si ustanovili svoj Narodni dom. Otvoritev je bila sijajna. Nad tisoč čeških, poljskih, hrvatskih in drugih slovanskih društev je bilo zastopanih. Navdušenje je bilo velikansko. Nemški listi so vsled tega pojava zelo vznemirjeni. Prav dobro spoznavajo, da Dunaj tudi pred javnostjo vedno bolj izgublja svoj izključno nemški značaj ter si nadeva slovansko-nemški značaj.

Vnanje države.

Nemško. Nemški cesar in cesarica potujeta v sveto deželo. Pri tej priliki sta obiskala tudi v Carigradu sultana, ki jima je priredil sijajen vsprejem. V Aleksandriji pa so se pripravljali na vsprejem anarhisti z bombami. K sreči so zaroto prej zasledili ter hudodelce zaprli.

Francosko. V Parizu je bilo zadnji teden veliko vznemirjenje. Židovski listi so namreč zasledili veliko zaroto med francoskimi generali in jezuiti, ki so nameravali odstraniti ljudovlado, vpeljati zopet kraljevstvo ter postaviti na kraljevi prestol mladega princa Bonaparteja. Toda zarota se je zvršila le v glavi židovskih časnika, v resnici pa je ne bilo. Židje so hoteli ob dobri imi spraviti generale in jezuite, zato so si izmislili ono laž.

Cerkvene zadeve.

Kaj je katoliška cerkev za človeštvo storila?

(Apologetični pogovori.)

I.

«Vi ste luč sveta! Vi ste sol zemlje!» djalo je božji Izveličar svojim

apostolom. S tem jim je priznal izvanredno veliko čast. Kar je zlato solnce s svojo vse oživljajočo lučjo v vesoljnem vesmiru, to so apostoli med človeštvom; kar je sol, ki oživlja ter gnjilobe obvaruje, to so oni v človeški družbi. A s sveto resnobo jim je s temi besedami tudi prevažno nalogo izročil, da le-ta svoj namen vistini tudi dosežejo.

Se je-li zgodilo po njegovih besedah? So-li apostoli dovršili prejšnjo nalogo? So-li postali luč sveta in sol zemlje?

Še več! Gospod ni imel v mislih samo apostolov, temveč tudi njih naslednike. A kdo so ti? Katoliški duhovniki pod vodstvom svojih škofov, ki so vsi združeni pod prvenstvom in najvišjo oblastjo rimskega papeža. To je učeča katoliška cerkev. Njej velja istotako Gospodov velepomnilni izrek.

Jezus je tudi jasno povedal, kako dolgo morajo biti veljavne navedene besede. Ne sto in ne samo tisoč let, temveč do konca sveta, za vselej, vse čase, vse veke. »Jaz ostanem pri vas do konca sveta,« je rekel apostolom. Katoliško cerkev je primerjal s skalo, »koje vrata peklena ne bodo premagala,« nepremagljiva, neminljiva bo med vsemi kraljestvi. Da bi svojo obljubo še tem bolj zatrdil, je še pristavil proroške besede: »Nebo in zemlja bosta prešla, a moje besede ne bodo prešle«.

Pri takih izrazih je vsakrati dvom izključen. Katoliška cerkev, sozidana na nerazrušljivem temelju svetih apostolov, naj bo toraj luč sveta in sol zemlje vse veke, do konca sveta. To hoče Jezus, tako se glasi njegovo povelje. Stališče je jasno.

Njegova obljuba se je doslovno vresničila. Dokaz za to nam poda ona znanost, ki je najbolj zanesljiva, koje podatki so nezmotljivi, vzvišeni nad vsako nadaljno razmotrivanje; zgodovina se ji pravi. Ona nam je zvesta priča, da so se spolnjevale in se še spolnjujejo besede gospodove: »Vi ste luč sveta, vi ste sol zemlje!« Apostoli, in z njimi katoliška cerkev, so razumeli povelje, koje so izgovorile usta odrešenikova. V imenu vsega človeštva nam bo to zgodovina dokazala. Kamor je došla cerkev, izšlo je z njo blagodejno, luči-žarno solnce prave omike; kjer je ona razvila svitel prapor svoje zveličalne vlade, tam je zginila npravstvena gnjiloba in trohnoba, ki je razjedala človeštvo. Ako se pa kje kljub njenemu vplivu ni dosegel popolen vspeh, krive so temu prevelike ovire, ki so se njenemu razvoju od različnih strani stavile.

Neprecenljive so zasluge, katere si je cerkev pridobila za človeštvo. Nobena druga vera, nobena človeška družba, nobeno kraljestvo nje v tem oziru ne prekosi. Katoliška cerkev je apostel prave svetovne omike, ona je človeštvu največja dobrotnica.

To na neovrgljivi podlagi javne zgodovine dokazati, bo namen «apologetičnih pogovorov,» to se pravi, pogovorov v obrambo svete cerkve.

Čemu to dokazovati? Dobro delo se pač samo hvali. Da! ako ga kdo podlo in lažno ne obrekuje. To se pa z ozirom na katoliško cerkev dandanes tako pogosto godi. Nehvaležnost je na svetu stara pregreha. Otroci, katere je z vso skrbjo in ljubeznjivostjo odgojila dobra, preblaga mati, se hudobno dvignejo proti njej, povračajo neizmerne dobrote za ostudno nehvaležnostjo. Ni-li pogostoma tako?

Katoliško cerkev zadene mnogokrat ista žalostna prikazen. Njeni lastni otroci, zaslepljeni po pogubljivi domišljavosti, se dvignejo proti njej v besedi, s peresom in z djanjem. Do sedaj smo bili na take napade navajeni samo iz židovsko-liberalnih listov, kar je naravno, kajti židovstvo ne more pozabiti poraza, ki mu ga je pripravil »tesarjev sin iz Nazareta.« A v novejši dobi se dvigujejo celo med Slovenci gadove glave, ki sekajo in besne proti svoji materi, katoliški cerkvi; namen njim je, zastrupiti naše

dobro katoliško ljudstvo, sredstva so njim pa obrabljene židovske fraze, katere so pobrali iz knjig in časopisov naših najhujših narodnih in verskih, političnih in gospodarskih sovražnikov.

Gorje njim, nehvaležnim otrokom! Njih ravnanje nosi znak otroške razposajenosti; opravičiti se da nekoliko samo z znanimi besedami, da »ne vejo, kaj delajo.« Da, gorostasen nevednež ali pa skrajno hudoben obrekovalec je omilovanja vreden pisatelj, ki je v nekem slovenskem listu predlagal, naj se povrnemo zopet v paganstvo.

Ljudstvo slovensko, ne daj se zapeljati. Bodi dober otrok svoje preblage matere! V apologetičnih pogovorih boš videlo, kaj je za vse človeštvo, in posebej i za tebe, storila katoliška cerkev.

Ljubilo si jo do sedaj, srčneje ljubilo jo boš odslej!
Dr. A. M.

Gospodarske stvari.

Nekaj črtic o trti in vinu.

(Dalje.)

Iz Azije se je vpeljala vinoreja na Grško. Mnogo nam ve pripovedovati o vinu in grozdju stari Homer. Italija pa je dobila trto iz Grškega. Okoli Kristusovega rojstva je bilo v Italiji strašno veliko vina. Cesarji so dajali ljudstvu obede, kjer se je mnogo vinske kapljice popilo. Za vsako dvorano sta bila odločena dva soda. V cesarskih kletah je torej moralo biti dovolj te priljubljene tekočine.

Zanimiva je sledeča pripovedka: Okoli bolsenskega jezera v Italiji raste tako imenovano montefijaskonsko vino, ki se tudi »est, est, est,« imenuje. Neki vitez se je hotel sam prepričati, kje na svetu raste najbolje vino, ter je s svojim slugom potoval po vinskih krajih od kleti do kleti. Sluga je hodil vedno nekoliko pred njim, poskušal vina in kjer je našel dobro kapljico, zapisal je na kletna vrata »est,« kar se pravi, bo že — namreč, da se da piti. Ko pa Montefijaskonca poskusi, se mu tako dober zdi, da trikrat zapiše »est«. Pa tudi njegovemu knezu se kapljica dopade. Zatorej ostane tam in tako dolgo pije, da ga v kratkem potem pokopajo. Njegov verni sluga pa mu da postaviti spominček z napisom: »Est, est, est, zavoljo prevelike est, je moral moj gospod pod grudo zlest!«

Iz Italije je prišla trta na Španjko. Ob reki Ebro se zelo veliko vina pridela. Pripoveduje se, kar je skoraj neverjetno, da je l. 1858 nek bogataš svoje vinograde, ki so obetali sicer obilno trgatve, pa se zavoljo prevelike suše hoteli posušiti, močil z vinom, ker mu je bolj po ceni prišlo, kakor da bi dal vodo od daleč privržati. Leta 1860 so ravnotam zavoljo suše prilivali apno vino, ter tako več hiš postavili, katerih apno je bilo z vinom pomešano.

Leta 600 pred Kristusom najdemo gorice že na Francoskem. Za časa rimskega cesarja Domicijana, ki je vladal od leta 81 do 96 po Kristusu, je bilo na sedanjem Francoskem in sploh v obče na rimski zemlji toliko trsja, da ga je dal cesar polovico izpipati in polje narediti iz strahu, da bi zavoljo prevelikih goric premalo kruha ne zrastle in tako lakota nastala.

Tudi na Nemškem, kakor tudi v naših deželah so zasadili Rimljani prve trte. Mnogo se je za vinograde briga Karol Veliki, ker je dal povsod, kjer je bilo mogoče, zasaditi vinograde.

V sedanjem času je pri nas imenitno tako imenovano prelatsko vino, ki raste pri Klosterneburgu na Nizjem Avstrijskem. V hladnih letih pa je vino gori zelo kislo. Leta 1539 in 1540 je bilo veliko vina. Ko neki grajščak svoje starine prodati ne more, da bi imel sode za trgatve, naloži podložnim, da mu morajo za roboto izpiti vino. Zraven jim še da slanah rib in sira. Večinoma

kmetov se pa upijani in stepe. Drugi dan jih pelje berič zavoljo tepeža pred sodnijo, kjer se jim od sodnika naloži kazen v denarju. Na ta način si je grajščak izplačal vse vino ali ga, boljše rečeno, na goljufni način prodal.

Na Ruskem imajo, posebno okrog mesta Astrahana lepe vinograde. Tu je leta 1613 neki redovnik prve trte zasadil. Od tod se mnogo grozdja pošilja na vse strani sveta. Da pa grozdje sveže celo leto ali še več let ostane, mora biti celo in nepokvarjeno in nedotakljivo. Vlada se navadno v velike vrče vrsto za vrsto, med katere, kakor prav dobro tudi med posamezne grozde, prosa nasujejo, da jagode v dotiko ne pridejo. Napolnjeno posodo pa dobro zavežejo, da ne pride zrak do grozdja.

Ako grozdje stiskamo in delamo vino, nam še ostanejo tropine. Kaj pa naj s temi naredimo? Pri nas se navadno še enkrat presekaajo, vložijo, da se oteče, ako je še kaj v njih, potem pa vržejo v vinograd ali pa na gnoj. To pa ni nikakor umno. Drugi žejejo iz tropin žganje. To je že boljše. Francozi delajo iz tropin, kakor iz drož žganje konjak. Ako se rabijo tropine za žganje, morajo se takoj sveže iz stiskalnice natlačiti, v sode, ki se morajo dobro zadeti, da ne pride zrak do njih, ker bi se drugače izkisale in bile nerabljive. Francozi so bili prvi, ki so začeli tropine drugače porabljati. Ako namreč tropine še tako zvesto stiskamo, še vedno ostane v njih nekaj vinskih tvarin, kakor sladkorja, dišečin, česlovine, izvlečnic in drugih. Sprva so francoski gospodarji puščali tropine vincarjem. Ti pa so na nje nalivali vode, jih nekoliko dni namakali, ter si tako naredili neko vrsto vina, ki ga pikola imenujemo. (Konec prih.)

Dopisi.

Iz Celovca. (Število bogoslovcev. — Maša zadušnica.) V celovško duhovno semenišče je vstopilo letos 20 gg. abiturientov, med katerimi je 11 Slovencev, ostali Nemci. Imena prvih so: Bauman Martin od Sv. Lovrenca na Dravskem polju, Dobrovnik Simon iz Prevalj, Drevenšek Ivan iz Leskovca pri Ptuj, Hojnik Ivan iz Rude, Hornböck Ivan iz Št. Janža v Rožni dolini, Ilavnik Ožbolt iz Rebece pri Žel. Kaplji, Lasser Fr. iz Homa pri Prevaljah, Lavrinc Ferdinand iz Hrastnika na Štajarskem, Pavšič France iz Šiške pri Ljubljani, Rotter Rupert iz Jazbine pri Črni in Serajnik Ivan iz Št. Jakoba v Rožni dolini. Za nas koroške Slovence je gotovo veselo, da se je oglasilo toliko Slovencev, zlasti ker se, njih število v zadnjih letih zelo skrčilo, tako da se je bilo bati za naraščaj slovenskega duhovništva v tukajšni škofiji. Tembolj pa se smemo radovati sedaj, ko imamo v tukajšnjem bogoslovju 26, torej dobrih 37% vrlih mladih močij, ki so si izbrali geslo: »Vse za vero, dom, cesarja.« Tužni Korotan sme zaupljivo zreti na svoje bodoče voditelje. Med Slovenci je 7 Štajarcev in 3 Kranjci, drugi so domačini; število vseh Nemcev znaša 43, torej je vseh bogoslovcev 69. Od teh je 24 tujcev, ostali so domačini. Po posameznih letnikih se razdele tako-le: I. l. 20, II. l. 14, III. l. 21, IV. l. 14. Brez dvoma je to veselo znamenje za krško škofijo, kjer je še vedno občutno pomanjkanje duhovnikov.

Dne 11. oktobra t. l. se je opravila v tukajšnjem bogoslovju zadušnica za pokojno cesarico Elizabeto. Cela kapelica je oblekla žalovalno oblačilo; pred altarji so bile razprostrte črne preproge in ves kor je bil krog in krog črno preoblečen. Na sredi kapelice pa je stala bogato okrašena tumba (mrtvaški oder) s cesarskim orlom, okrog katere je gorelo 58 sveč. Črno mašo je pel ob asistenci č. gg. bogoslovcev tukajšni bogoslovski profesor o. Müllendorf. Pri maši in rekviemu so prav izborno peli gg. bogoslovci.

Zadušnice se je vdeležilo ravnateljstvo in vsi bogoslovci.

Iz Ljutomera. (Dr. Jan. Evang. Krek v Ljutomeru.) V nedeljo, dne 16. oktobra je imelo tukajšno politično in gospodarsko društvo shod pri g. Vaupotiču. K shodu je prihitel iz daljnega Dunaja sicer mladi, a sedaj najbolj znani slovenski drž. posl. dr. J. E. Krek. Zares očaral je nas z svojim navdušenim in prepričevalnim govorom. Žal, da nam je moral dokazovati le žalostno resnico, da Slovenci v sedajšnjih razmerah v Avstriji nimamo nič posebnega pričakovati in sicer zato ne, ker nič ne pomenjamo. Pri sedajnjem vladnem sestavu namreč pomenjajo le tisti narodi kaj, ki imajo veliko obrt in veliko trgovino, kratkorečeno tisti, ki imajo kapital. Slovenci vsega tega nimamo. Mi nimamo ne velike obrti, ne velike trgovine in zato nič ne pomenjamo. Tem manj pa še pomenjamo zategadelj, ker je birokracija t. j. uradništvo prijazna le kapitalistom, nam pa je sovražna.

Pomoč zoper te žalostne razmere je toraj le v tem, da delamo z vso močjo, da se namesto sedajnjega liberalnega, nam sovražnega vladnega sistema uvede drugi nam Slovincem prijaznejši in pravičnejši sestav. Ob enem je treba delati tudi, da se zboljšajo naše gospodarske razmere po zadrugah. Zadruga bodo povzročile, da bo imel kmet sam ves oni dobiček, katerega imajo v prvi vrsti le bogati židi in njihovi prekupei ali mešetarji. Če bodo posestniki združeni v zadrugah, bodo sami lahko naredili ceno svojim pridelkom, kakor živini, zrnju, vinu itd. ne pa židi, kateri sedaj delajo ceno vsem tem pridelkom. Zato vabi k sklepu gospod. govornik vse kmete v ljutomerski okolici, da se združijo v tako potrebnih, pa tudi jako koristnih kmečkih zadrugah.

Govor je bil v vsakem oziru izvrsten. Obžalovati je le, da je bilo primeroma malo poslušalcev. Zlasti Cvenarji, Cezanjevčani in Križevčani (od teh sta bila samo dva) so se odlikovali po svoji odsotnosti. Prav je torej storil gosp. dr. Rosina, da je vsem onim, ki niso prišli, izrekel očitno grajo. Upamo, da bo v drugič bolje, in to je tudi g. Kukovec sam g. dr. Kreku obljubil, češ da nas bo v prihodnje velika množica, ako nas še kedaj obišče. Po dokončanih besedah se je volil odbor politično-gospodarskega društva. Društvo torej vabi vse narodne može v in okoli Ljutomera, da pristopijo kot člani k temu društvu. Združeni v gospodarskem društvu lahko ustanovimo eno ali drugo zadrugo. Udnina za imovite člane znaša 1 gold. Za manj primožne se lahko zniža na 1 krono. Pristopajte pridno!

Iz Gradca. Kaj delamo? Dremljemo. To bi bil najbolj primeren odgovor nas graških Slovencev. Mnogo nas je in sicer mnogo več, kakor v marsikaterem okraju na Spodnjem Štajarskem Nemcev. In vendar, kak razloček med nami in spodnje-štajarskimi Nemci. Oni ne le, da sami trdno stojijo, temveč poslužujejo se tudi vseh dovoljenih in nedovoljenih sredstev, da svojo posest širijo, slovenski živeli pa ugonablajo. Žal, le prepogosto se jim njihove zlobne nakane uresničujejo.

Kako je pa z nami? Od vseh strani nam bije na ušesa bojni klic, ki preti ugonobiti vse kar je slovanskega, osobito pa še nas, uboge Slovence. Vse se oborožuje zoper nas, kar leze in kar gre. Razdivjana poulična druhal, kakor mogočni prusofilski renegati, vse kar na komando udriha po nas. Po vrh jim pa še vlada pomaga. Mi se pa za vse to niti ne zmenimo. Mirno gledamo žalostni osodi v obraz. Podobni smo jagnjetu, ki veselo skače ter ne ve, da je vedejo v mesnico. Niti na misel nam ne pride, da bi se postavili v bran. Pred kratkim je še sicer životarilo tukaj društvo »Edinost«, katero bi, ako bi imelo spretno vodstvo, lahko marsikaj storilo za naš občni blagor. Toda izginilo je, kakor kafr iz odprte posode. — Tudi nekateri višji slojevi radi pri polnih